

175 meter över helvetet

Mamma ropar från nedervåningen, att jag ska skynda mig. Vi vet inte hur mycket tid vi har på oss, innan det är försent. För några timmar sedan satt vi vid köksbordet och byggde ett 1000 bitars pussel. Nu måste vi fly, fly för våra liv, fly vårt eget hem, pågrund av varningen. Tsunamivarningen.

Jag trodde aldrig att jag, Monika, 19 år från Härnösand, skulle få uppleva en tsunami. Vi blev såklart varnade för alla naturkatastrofer som skulle ske, i samband med den globala uppvärmningen. Makterna och de stora företagen tog det inte på allvar innan det var försent. Själv blev jag vegan, jag köper bara secondhand kläder och reser endast med tåg och kollektivt, bil om jag måste. Men lilla jag kan inte förändra världen själv.

Väskan är precis färdigpackad när mamma ropar att vi måste åka, nu. Jag springer ner för trappan, knyter mina skor, drar upp dragkedjan på jackan, tar en titt i spegeln och kollar runt i huset, för kanske sista gången. Vi hoppar in i bilen och slår på radion direkt, för att inte missa viktig information. Vart ska vi köra? Vart är det säkrast? Kommer vi överleva? Hjärnan snurrar med tusen frågor. Frågor som ingen kan svara 100% säkert på. Det är bara att försöka behålla lugnet och inte dra förhastade slutsatser. Självklart är inte vi de enda som har planer på att ta oss härifrån, utan det verkar som att hela Härnösand tänker som mamma. Varenda individ jag ser, bilist, cyklist, gammal som ung, ser skräckslagna ut.

”Kör. Bara kör” säger jag åt mamma som skakandes försöker styra bilen åt rätt håll. Om det är något jag lärt mig när jag har läst den nya *Om krisen eller kriget kommer* är det att man ska ta sig högt upp om det uppstår en tsunami. Så vi båda tänker ”Härnösands högsta punkt, Vårdkasberget”. Men vi hinner inte tänka så mycket mer innan bilen smäller till och vi slutar rulla. Jag är ingen bilmekaniker men jag vet att vi inte kommer kunna ta oss längre med denna bil. Paniken byggs upp inom mig. Detta var droppen, nu kan jag inte längre dölja hur jag egentligen känner. Mamma försöker vara lugn för min skull, men vi båda fruktar för våra liv. Allt vi vill, är att ta oss till Vårdkasen. Nu.

Tanken om att ens försöka fixa bilen har vi släppt för längesedan. Vi är 3 kilometer från vårt mål och tiden kan vara knapp, men vi har ingen tid att förlora. Jag sträcker ut tummen i hopp om att vi kan lifta med någon. Bil efter bil åker förbi, fullproppade med människor som bara har en sak i huvudet. Att rädda sina egna liv. De har ingen tid att plocka upp oss, vi är luft för dem. Så det finns bara en sak att göra. Vi börjar gå i rask takt. Eller i den raskaste takten mamma orkar gå i, hon har astma och hjärtproblem och får inte överanstränga sig. Vi går och går, och plötsligt får jag en dålig känsla, en klump i magen. Jag måste spy. Och det gör jag. Jag torkar munnen och vänder ansiktet utåt mot havet och ser det jag inte vill se. Vattnet har dragit sig tillbaka och det börjar komma vågor då och då. Hela kroppen önskar att den hallucinerade. Men nu är det verkligen på riktigt.

Jag greppar mammas hand i min, och nästan släpar henne efter mig. Hennes kropp blir allt tyngre. Vi har äntligen kommit fram till Vårdkasens början när mamma plötsligt stannar. ”Monika”, säger hon med en dov röst samtidigt som hon ser rakt in i mina ögon. Hjärtat faller till marken och jag vet precis vad hon menar. Jag skakar på huvudet och känner hur ögonen börjar tåras. ”Du orkar sista biten mamma. Vi tillsammans”. Det är de enda orden jag får fram, sen blir jag som stum. Hon vägrar att ta ett steg till. Hon kippar efter andan samtidigt som hon sätter sig ner på asfaltsvägen. I samma stund som hon sätter sig ner börjar det höras ett buller. Fåglarna flyger desperata runt i cirklar, hundarna börjar skälla och rådjur kommer

springandes vid skogsbrynet. Det är nu eller aldrig. Jag samlar mina sista krafter och viskar till mamma, ”Du och jag. Vi för evigt”. Med en puss på hennes panna säger jag hejdå och börjar springa. Jag springer inte bara för mig själv nu, utan också för min mamma. Det känns som kroppen kommer falla ihop när som helst, men jag ska klara det.

Bullret blir högre och högre samtidigt som jag springer snabbare och snabbare. Helt plötsligt ser jag mitt mål. Toppen av berget. Springandes mot mig kommer andra människor som tagit sig hit också. De kramar om mig, sätter mig ner, och ger mig en filt och vatten. Nu skymtar jag vågen i horisonten och ställer mig upp. Jag ber att vågen inte tar oss alla, men jag vet att vågen tar mamma. En efter en ställer sig alla upp och tar varandra i händerna. Vi alla ser på varandra, nickar och sluter våra ögon. Sedan hörs det en kraftig smäll och marken skakar. Jag vägrar öppna ögonen tills allt är tyst, även om det kostar mig livet. Men vågen når inte mig. Jag känner att det kommer lite vatten som blöter ner mina fötter, det är allt. Med hjärtat i halsgropen öppnar jag sakta ögonen och ser att allt är förstört. Hus har fallit och träd är avbrutna. Även mitt hjärta har brustit, för jag vet att mamma inte finns längre. Och här står jag, 175 meter över havet; helvetet. Som slukade min mamma.